

תמונה

אחי, יש לי תמונה בראש.

זה לילה, ורואים שם איש אחד עומד על ראש גבעה עגולה, רחוק. אני יודע איך כל פרט שלו נראה, למרות שהוא קטן ורחוק – אולי מאתיים מטר, ונראה רק במטושטש. הגבעה מורמת מעט מהשטח, אבל לא יותר מדי. זה שטח מישורי, מעין ערבה ענקית של עשב ירוק, קצוץ קצר. השטח נמשך כך הרחק מעבר לגבעה, למרות שגם את זה אני רק יודע אבל לא רואה, כי השתפלות הגבעה לצדדים מספיק רחבה בשביל להסתיר. ירח מלא מאיר את כל התמונה, הוא נמצא למעלה, גבוה ולאחור ביחס לאיש. לא רואים את הירח, רק את האור החזק שהוא נותן, שמוחזר מבהיק מבגדיו הבהירים. הוא עומד בגבו אלי, והוא מפנה את ראשו דרך כתף ימין, מציץ בחשש לאחור. בעצם, הוא מסתכל בפחד נוראי, כי מאחור שועט מחזה אימים: אלפי זאבים שחורים ואפורים בעלי שיניים חדות נמצאים שם רצים בטרוף, בכליל פראות ריצחנית לעברו. כנראה שהוא רועד. הזאבים ממלאים את כל הצד הימני של התמונה, וחלק מהצד התחתון שלה גם כן. למרות שזה לא מתוכנן, הזאבים יוצרים מעין ראש-חץ בריצתם, ראש-חץ של המון חיות אכזריות וצפופות. ככל שהן יותר קרובות לאיש, יש פחות מהן (ברוחב), אבל הצפיפות היא אותה צפיפות כמעט בכל גוש הזאבים. רק שבראש הלהקה, מרוחק בערך שלוש מטרים מכל השאר, נמצא זאב אחד. הוא לא שונה מהשאר בכלום. הזאב הראשון הזה נמצא בערך מאה מטרים מהאיש, והוא עדיין לא הגיע לגבעה. אני נמצא מאחור ולמעלה, בקו של אחרוני הזאבים שרואים בתמונה (יש עוד המון מהם מחוץ לתמונה, מימין, שלא רואים). זוית ההסתכלות שלי על האיש (ועל רוב התמונה) היא כעין מבט של עיט, מלמעלה לו, מימין לו, באלכסון.

"כי כשאין אדם דן ושופט את עצמו, אזי דנין ושופטין אותו מלמעלה, כי אם אין דין למטה, יש דין למעלה. וכששופטין את האדם במשפט דלעילא, אזי נתלבש בכל הדברים, וכל הדברים נעשים שלוחים למקום לעשות בזה האיש משפט כתוב... וזה בחינת יראה, כמו שכתוב: את האלקים ירא. הינו בחינת יראה עולה מהקליפה ומהאומות על ידי משפט, כי מתחלה היתה נתלבש בקלפה, וזהו שהאדם מפחד את עצמו מאיזה דבר – משר או מגנבים או מישאר פחדים – זה הוא שהיראה נתלבש בזה הדבר" (לקוטי מוהר"ן, תורה ט"ו)

תקופות

בהתחלה זה קשה.
וכשמתרחקים קצת,
אין חשק לחזור.
ואז, לפתע,
במחשבה ניצחיקה אחת,
הכל בהיר ומבטיח.
וטוב.
ואז מתקרב הסוף.
הכל נראה ורוד והקצוות מטושטשים.
ואז נגכור.
וטוב שנגכור.

התמודדות

תהיה חייב להתמודד.
תמיד, בני.
ואם נכשלת-אל תתעכב שם יותר מדי.
עבור הלאה.
ותירק קצת החוצה. פה ושם.
כי אם לא תתקרר לאט, בהדרגתיות,
מהחום השורף בעורך והמעקץ בעצמותיך -
תתפּרץ כחיה הנושולחת,
נוגסת בבשרה שלה וטורפת את גוריה.
אינני כדבר על הכישלון של ההתמודדות.
כי אם על ההתמודדות עם הכישלון.

"שיר השירים" - הרב יהושע אנגלמן
עיבוד לגיטרה סולו

1 treble

4

7

10

13

16

19

22

25